

Profesorino MakGongal elprenis puntan poŝtukon kaj tuŝis siajn okulojn sub la okulvitroj. Zomburdo snufegis, levante oran horloĝon el sia poŝo kaj legante ĝin. Ĝi estis tre stranga horloĝo. Ĝi havis dek du montrilojn, sed neniun numeron; anstataŭe, planedetoj moviĝis ĉe la rando. Zomburdo tamen ŝajnis kompreni ĝin, ĉar li remetis ĝin en la poŝo kaj diris, “Hagrid malfruas. Mi cetere supozas, ke ĝuste li sciigis vin, ke mi estos ĉi tie, ĉu ne?”

“Jes,” diris prof. MakGongal. “Kaj mi ne supozas, ke vi diros al mi, *kial* vi estas ĝuste ĉi tie?”

“Mi venis por transdoni Hari al liaj geonkloj. Nun ili estas la sola familio restanta por li.”

“Vi ne volas diri — *ne* la homoj loĝantaj *tie*?” elkriis prof. MakGongal, ekstarante kaj indikante numeron kvar. “Zomburdo — ne! Jam tutan tagon mi rigardis ilin. Oni ne povus trovi du homojn malpli similajn al ni. Kaj ili havas filaĉon — mi vidis lin piedbati sian patrinon laŭlonge de la strato, postulante dolĉaĵojn. Ke Hari Potter venu kaj loĝu tie!”

“Ĝi estos por li la plej bona loko,” firme diris Zomburdo. “Liaj geonkloj povos klarigi al li ĉion, kiam li estos pli aĝa. Mi skribis leteron al ili.”

“Leteron?” malforte ripetis prof. MakGongal, residigante sur la muro. “Verdire, Zomburdo, ĉu vi opinias, ke vi povas klarigi ĉion en letero? Tiuj homoj neniam komprenos lin! Li estos fama — legenda — ne surprizus min se estonte oni nomus la hodiaŭon Tago de Hari Potter — oni verkos librojn pri Hari — ĉiu infano en nia mondo konos lian nomon!”

“Ĝuste,” diris Zomburdo, tre serioze rigardante super siaj duonlunaj okulvitroj. “Tio sufiĉus por orgojligi ĉiun knabon. Fama antaŭ ol li povos piediri kaj paroli! Fama pro io, kiun li eĉ ne memoros! Ĉu vi ne povas kompreni, kiom pli bone li fartos, maturiĝante for de la tuto ĝis li estos preta ensorbi ĝin?”

Profesorino MakGongal malfermis la buŝon, ŝanĝis la intencon, glutis, kaj tiam diris, “Jes — jes, vi pravas, kompreneble. Sed kiel la knabo venos ĉi tien, Zomburdo?” Ŝi subite okulumis lian mantelon kvazaŭ ŝi supozus, ke li kaŝas Hari sub ĝi.

“Hagrid venigos lin.”

“Ĉu vi kredas, ke estas — *sage* — konfidi al Hagrid ion tiel gravan?”

“Mi konfidus al Hagrid mian vivon,” diris Zomburdo.

“Mi ne sugestas, ke li ne havas bonajn intencojn,” senentuziasme diris prof. MakGongal, “sed vi ne povas aserti, ke li ne estas malprudenta. Li ja emas — kio estas tio?”

Basa vibrado rompis la silenton ĉirkaŭ ili. Ĝi daŭre plilaŭtiĝis dum ili serĉis laŭ la strato ian spuron de aŭtolumilo; ĝi ŝvelis ĝis muĝado dum ili